

rende dumper ned paa ham, maa jeg dog erindre om, at disse Love ligge fra forrige Session fra 1858, og nu skrive vi 1860, at de have været vidtløftigt behandlede her i Thinget, at vi ikke kunde blive enige om dem med det andet Thing, at begge Thingene have staaet skarpt mod hinanden, jeg paa samme Side som det ærede Medlem, og at det er som en Forligsprøve, at 17 andre Medlemmer med mig have forelagt dette Forslag for at høre, om Thinget vilde udtale sig for, at man ved et Forlig kunde faae disse Lovgivningsarbejder færdige. Jeg indrømmer, at det er et meget magert Forlig, et Forlig, som vistnok kun tilfredsstiller meget faa af os, og som ialtsald ikke tilfredsstiller mig, men det er imidlertid en Udvei, det er en Opgjørelse af disse fjedsommelige og uafgjorte Sager. Vi forlange ikke Andet, end at det høitærede Thing vil høre paa de Grunde, der kunne tale for at gaae den Vet, vi her påapege, og derefter sige, om de lynde den eller ikke. Nu at ville negte, at den maa extraordinært behandles nogle Timer før den Dag, da vi ere parate til at gaae fra hverandre, er en saa høist befyndelig Fremgangsmaade, at jeg dog ikke kan troe, at Fleertallet af dette høitagtede Thing vil billige den.

Barfod: Da den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Ste. Valgkreds (S. N. Hansen) sidst havde Ordet, havde han saavldt jeg kunde skønne, ikke Andet at indvende imod hvad jeg havde sagt, end at han ikke vidste, hvorvidt det allerede før Dieblisset var tilladeligt at indlade sig paa selve Forslagets Indhold. Jeg skal tillade mig at gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at, ret beset, var ikke jeg, men han selv den Første, som gjorde sig skyldig i det, som han tvivlede om, var tilladeligt. Han veed vistnok, at man kan tale ved at tale, og tale ved at tie. Da den ærede Rigsdagsmand havde Ordet, sagde han, at han kunde ikke stemme for en overordentlig Behandling af dette Forslag, der vilde foregribe en Deel af den følgende Lov. Derved mener jeg, er for Enhver, der forstaaer en halvqvædet Vise, Sagen saaledes betegnet, at den hverken er nærmere, eller bedre eller stærkere betegnet end ved hvad jeg sagde. Jeg

maa som en Følge deraf gjentage, at jeg ikke hørte, at den ærede Rigsdagsmand havde Andet at sige eller indvende imod hvad jeg havde sagt end dette, og jeg troer at have godtgjort, at det bethyder ingen Ting.

S. N. Hansen: Jeg skal ikke gives med den ærede Rigsdagsmand for Mariager (N. Hage) om, hvorvidt det er en Overrumpling eller ikke; jeg kan godt forstaae, at han ikke kan indrømme, at det er en saadan; thi gjorde han det, dømte han sig jo selv ved at have indbragt Forslaget og det er saa naturligt, at han ikke vil det. Jeg skal ogsaa ganske rolig tage imod hans Dom om min Opfattelsesveie, eller Ikke-Opfattelsesveie — jeg skal aldeles lade det staae hen. Jeg har blot taget Ordet nu for at svare paa den forunderlige Maade, hvor paa Indenrigsministeren søgte at tage mine Ord, da han sidst havde Ordet. Istedetfor at jeg sagde: Forslaget her, som gaaer ud paa at fremkalde en Beslutning af Thinget, er noget Nyt, vendte den ærede Minister det saaledes om, som om jeg havde sagt, at det Spørgsmaal, hvorom Forslaget til Beslutningen dreier sig, skulde være noget Nyt. Det har ikke kunnet være min Mening, og den ærede Minister maa altsaa ikke dømme om min Opfattelsesveie paa samme Maade som Rigsdagsmanden for Mariager (N. Hage), naar han troede, at jeg saa komplet kunde savne Opfattelsesveie, at jeg kunde sige, at det Spørgsmaal, hvorom Forslaget dreier sig, var her noget Nyt. Det er, jeg havde nær sagt besværlig, temmelig gammelt, idetmindste have Forhandlingerne bevont været saa trættende, at man ikke kan sige, at det er noget Nyt. Sagen har imidlertid hidtil ligget for som Forslag til en Lovparagraf til en Lovbestemmelse, og den har ikke før for to Timer siden foreligget i Form af et Forslag til en Beslutning. Det er det, jeg har sagt, der var noget Nyt, at Thinget skulde gaae fra, skulde opgive denne Sag, som det med stor Majoritet ved flere Afstemninger har vedkjendt sig, for sit Bedkommende, at ville have som en Lovbestemmelse, for istedet derfor at tage en Beslutning, som man, saasnart vi ere gaaede fra hinanden, kan kaste ud paa Torvet og træde paa. Det er det, som jeg har sagt, der var